

той беше способен на всякаква жестокост.

И това не бе ставало! Някой да се опре на волята му. А сега един вчерашен хлапак!

Той препусна коня си към момчето.

- Да те пипна само!

Малкият хукна да бяга из двора. Пъргав като хрътка, той тичаше из ширния харман, криеше се зад старите липи, притърчваше от една ограда към друга, внезапно изменяше посоката си. Треперящ от гняв, Инджето препускаше след него, готов да го разкъса, щом го улови.

Разбойниците следяха с живо любопитство чудната гонитба. Никой не смееше да се притече на помощ и да улови момчето, за да не си навлече укорите на главатаря. Ако Инджето не можеше сам да се справи с един неразумен свинар?

Ала ето, накрай, все пак конят почна да настига умореното момче, което забеляза, че вече не може да разчита на нозете си. Още малко и ще падне в ръцете на жестокия главатар. Сърцето му бие силно и бързо, пред очите му тъмнее.

Не, не, Инджето няма да вземе пушката му!

Внезапно момчето се извърща, с отчаяно движение се прицелва, гръмва.

Старата внашка кръв не мами. Ударът на неопитната ръка бе точен.

Инджето се заклати на седлото и изведнъж рухна в ръцете на притеклите се кърджалии. Грозни викове и закани отекнаха. За миг цялата шайка се струпала около злополучната къща. Някакъв женски писък високо се издигна над цялата глъчка. Докато верните другари на главатаря искаха веднага, на място, да убият малкото свинарче, други не даваха, като искаха сам Инджето да определи за него най-жестоко наказание. Проклетия и ругатни се сипеха